होति पूषा गा अन्वेतु न इति पुरोऽनुवाक्यमनुच्येति ॥

अथ चतुर्दशीमाह। "पूषेमा आशा अनुवेद सर्व्वाः [५]। सो अस्माँ अभयतमेन नेषत्। स्वस्तिदा अघृणिः सर्व्ववीरः। अप्रयुच्छन् पुर एतु प्रजानन्" इति। पूषा देवः इमाः सर्व्वा आशाः दिशः अनुवेद क्रमेण जानाति स पूषा देवः अस्मान् अभयतमेन अत्यन्तं भयरहितेन मार्गेण नेषत् नषयतु। सोऽयं स्वस्तिदा भद्रस्य दाता अघृणिः असोढव्यदीप्तिः, न ह्येतस्य दीप्तिः केनापि विरोधिना सोढुं शक्यते, सर्व्ववीरः सर्व्वैर्भृत्यैर्युक्तः, अप्रयुच्छन् प्रमादमकुर्व्वन्, प्रजानन् अस्मदभिप्रायं प्रकर्षेण जानन् पुर एतु पुरतो गच्छतु। अयं मन्त्रः पौष्णꣳ श्याममालभेतेति तस्य पशोः पुरोडाशस्य याज्यारूपेण विनियुक्तः। तथा च सूत्रे तत्प्रतीकमाम्नातम्, शुक्रं ते अन्यत् पूषेमा आशा इति ॥

अथ पञ्चदशीमाह। "त्वमग्ने सप्रथा असि। जुष्टो होता वरेण्यः। त्वया यज्ञं वितन्वते" इति। हे अग्ने सप्रथाः ख्यातियुक्तः, जुष्टः यजमानानां प्रियः, होता देवनामाह्वयिता, वरेण्यः वरणीयश्चासि। त्वया त्वदनुग्रहेण यज्ञं वितन्वते विस्तारयन्ति। एतस्य मन्त्रस्य प्रायश्चित्तविशेषे विनियोगो द्रष्टव्यः। तथाच ब्राह्मणे, यस्यानो वा रथो वान्तराग्नी यातीत्युपक्रम्यान्ते मन्त्रोऽयमुदाहृतः, त्वमग्ने सप्रथा असीत्याहेति ॥

अथ षोडशीमाह। "अग्नी रक्षाꣳसि सेधति। शुक्रशोचिरमर्त्यः। शुचिः पावक ईड्यः" इति। अयमग्निः रक्षांसि